

ALDORMA

LENKA JEDLIČKOVÁ

DRAČÍ SRDCE

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

*Lenka - obyčejná dívka, která se dostala do neobyčejného království. Postupně zjišťuje, že zde má úkol, pro který ji vyvolili sami draci. To ona by měla být Vyvolenou, která dosadí zpátky na trůn potomky Sida Clemense. Je však opravdu tou nejlepší volbou? Dokáže splnit očekávání, která v ní všichni vkládají?
A jak moc jí to změní?*

Lenka Jedličková © 2019

Skleněný můstek s.r.o. © 2019

ISBN 978-80-7534-236-2

Věnováno rodičům

OBSAH

ČÁST PRVNÍ - LENKA

Prolog

Kapitola 1 – Nový svět

Kapitola 2 – Setkání v lese

Kapitola 3 – Cesta do Talronu

Kapitola 4 – Mezi Zrádci

Kapitola 5 – Talron

Kapitola 6 – Seznamování se s novým světem

Kapitola 7 – Požehnání dračí

Kapitola 8 – Frundor

Kapitola 9 – Proroctví

Kapitola 10 – Plán

Kapitola 11 - Víc než jen přátelé

Kapitola 12 – Tajemství

Kapitola 13 – Odhalení

Kapitola 14 – Konec přátelství

Kapitola 15 – Poslední zbývající kamarád

Kapitola 16 – Poslední přípravy na ples

ČÁST DRUHÁ – EILLEN

Kapitola 17 – Cesta na Dramon

Kapitola 18 – Vévodkyně z Wildaranu

Kapitola 19 – Chvilé klidu

Kapitola 20 - Hon

Kapitola 21 – Wildaran

- Kapitola 22 – Opuštěná**
- Kapitola 23 – Omluva**
- Kapitola 24 – Výlet**
- Kapitola 25 – Přípravy na cestu**
- Kapitola 26 – Nepřítel**
- Kapitola 27 – V zahradách**
- Kapitola 28 – Královská rada**
- Kapitola 29 – Návrat domů**
- Kapitola 30 – Obraz**
- Kapitola 31 – Příjezd hostů**
- Kapitola 32 – Návštěva**
- Kapitola 33 – Zpět na Dramonu**
- Kapitola 34 - Oslava**
- Kapitola 35 – Dobře míněná rada**
- Kapitola 36 – Nečekaný návrh**
- Kapitola 37 - Vánoce**
- Kapitola 38 – Rozhovor na balkoně**
- Kapitola 39 – Druhá vyvolená**
- Kapitola 40 – Přípravy na svatbu**
- Kapitola 41 – Svatební obřad**
- Kapitola 42 – Korunovace**
- Kapitola 43 – Nový život**
- Kapitola 44 – Zlomená**
- Kapitola 45 – Pohřeb**
- Kapitola 46 – Útěk**
- Kapitola 47 – Přiznání**

Kapitola 48 – Návrat Lenky

Kapitola 49 – Naposledy sama sebou

ČÁST TŘETÍ – KRÁLOVNA

Kapitola 50 – Druhá tvář

Kapitola 51 – Příměří

Kapitola 52 – Vražda

Kapitola 53 – Přípravy na pohřeb

Kapitola 54 – Příjezd hostů

Kapitola 55 – Královský pohřeb

Kapitola 56 – Osobní strážce

Kapitola 57 – Spojenec

Kapitola 58 – Přípravy na zasedání rady

Kapitola 59 – Regent

Kapitola 60 – Pocit odpovědnosti

Kapitola 61 – Konec přetvářek

Kapitola 62 – Nic než pravda

Kapitola 63 – Počátky přátelství

Kapitola 64 – Těhotenské problémy

Kapitola 65 – Na druhé koleji

Kapitola 66 – Nečekaná nemoc

Kapitola 67 – Zásnuby

Kapitola 68 – Radosti a strasti

Kapitola 69 – Ve stínu proroctví

Kapitola 70 – Přiznání

Kapitola 71 – Michael

Epilog

Poděkování

BÍLY OCEÁN

BÍLY OCEÁN

MAEGLYNŮV OCEÁN

SEVERNÍ HORY

ALDORMA

TRISTENOL

KARAMINSKÉ VRCHOVINY

TEZÁRIE

THEOS

KONTINENT NOVIA

0-250 ALDORMSKEHO KALENDÁŘE

GALENSKÉ SOUOSTROVÍ

Petrův Kámen

Tollac

Telhogatský průsah

Ider

Krnygor

Ranger

Gerlach

Adar

Valbrogie

Trist

Větrný záliv

Hrančičí ez

Dvoji hrob

Carvia

Antaro

Ullman

Tarabi

Divoká kotlina

Thaos

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Wéba

Korálový záliv

Žalozí moře

Gaelský záliv

Tamir

Sharna

Zara

Edey

S

J

Z

V

ČÁST PRVNÍ - LENKA

Prolog

Nikdy jsem nevěřila tomu, že by psaní deníků dokázalo člověka nějakým způsobem uklidnit a dovolilo mu smířit se se svými vzpomínkami. A přesto teď do jednoho začínám psát a doufám, že jsem se celý život mýlila.

Netuším, co s deníky, které popíšu, budu dělat. Schovám je do sklepa a budu dělat, jako by neexistovaly? Spálím je? Dostanu odvahu dát je přečíst někomu dalšímu? Kdo ví. Dokud se nerozhodnu, co s nimi dál, zřejmě je nechám v talronském archivu.

To je teď nepodstatné. Důležité je pro mě jen jedno. Potřebuji zjistit, kdo doopravdy jsem. Kým jsem se stala. A zda je vůbec možné být zase tou dívkou, která se dokázala radovat z maličkostí. Být zase Lenkou...

Kapitola 1 – Nový svět

Ani se nechce věřit, že už je to skoro dva roky. Ač mám zpět všechny své vzpomínky, přesto mi přijde, že se mi detaily minulého života vytrácí a blednou. Už ani nevím, jestli tehdy byl všední den, nebo víkend. Víím jen, že jsem celý den ležela ve skriptech a snažila se připravit na nadcházející zkoušku z ekonomie. Čím delší dobu jsem do toho koukala, tím méně jsem si pamatovala. Nakonec jsem musela od učení vstát. Slabá bolest hlavy, která mě trápila celé dopoledne, se zhoršila a po dlouhé době jsem opět dostala migrénu. Potřebovala jsem se dostat na čerstvý vzduch, a tak jsem šla na balkon. Zapřela jsem se o zábradlí a dívala se do dále. Po chvíli mi došlo, že je něco špatně. Před očima se mi ztrácel svět a místo zelených stromů jsem vnímala pouze záblesky světla zbarvené do modra.

Zavrtěla jsem hlavou, abych se těch vidin zbavila, ale jen jsem tím zhoršila již tak nesnesitelnou bolest hlavy. Otočila jsem se a chtěla vrátit zpět do pokoje. Udělala jsem pár kroků a narazila do stolku. Celý svět se se mnou motal. Zavřela jsem oči a doufala, že to přejde. Místo toho jsem ale měla pocit, že začínám padat. Vykřikla jsem a poslepu hledala jakoukoliv oporu.

A najednou vše přešlo. Závrať a bolest hlavy byly ty tam. Pomalu jsem otevřela oči a zalapala po dechu. Stála jsem uprostřed ničeho a přede mnou ležel zvláštní kámen ve tvaru vejce, do kterého neustále praskaly blesky. Se srdcem sevřeným strachy jsem poodstoupila. Všimla jsem si, že se na kameni objevila prasklinka, ze které se začala řinout nádherná modrá záře.

Záře byla pronikavější a donutila mě zavřít oči. Když jsem se odvažila je znovu otevřít, zjistila jsem, že jsem na místě, které jsem nepoznávala. Jistě jsem věděla jedinou věc. Tohle nebyl můj balkon!

Seděla jsem na kamenné lavičce uprostřed náměstí. Přede mnou stála polorozbořená kašna. Pomalu jsem se zvedla a váhavým krokem jsem se šla podívat blíž. Uprostřed kašny byl podstavec, na kterém stály zbytky sochy. Chvilku mi trvalo, než jsem poznala, že jde o nohy nějakého zvířete. Nahlédla jsem do kašny, kde ležely trosky, které dříve tvořily tělo. Jediná věc, která zůstala v celku, bylo jedno křídlo. Bezmyšlenkovitě jsem obcházel kašnu dokola, než jsem narazila na poslední část sochy – hlavu draka. Klekla jsem si na koleno, abych se mohla dotknout popraskaného kamene.

„Hej, co tam děláš?!“ křikl na mě kdosi. I když jsem nedělala nic špatného, vyskočila jsem na nohy a utíkala pryč. Zpětně se dívám, že jsem se nezamotala do sukně a neupadla. Byla jsem ale v takovém šoku, že mi vůbec nedocházelo, co mám na sobě za oblečení.

V neznámých uličkách jsem rychle zabloudila. Zastavila jsem se a snažila se uklidnit. Po několika minutách, které se zdály jako věčnost, se mi to konečně podařilo.

„Dobrá, Leni, hlavně nepanikař. Tím si nepomůžeš,“ snažila jsem si dodat odvahy. Začala jsem přemýšlet nad tím, jak bych se asi mohla dostat domů. Jenže místo toho, abych se uklidnila, jsem díky tomu začínala brečet strachy. Vzteky jsem setřela první slzy a stáhla kapuci, kterou jsem celou dobu měla na hlavě a kterou jsem do té chvíle nevnímala.

Všude kolem mě se začali zastavovat lidé. Někteří na mě nepokrytě ukazovali. Jiní s panickou hrůzou v očích utíkali do svých domovů. Stála jsem na místě a nechápala, co se to děje, když tu někdo po mně hodil kámen. Jen díky štěstí mě netrefil. Nechápala jsem, proč to dělají, ale nehodlala jsem zůstat. Rozběhla jsem se a kryla si hlavu, protože kamenů letících mým směrem přibývalo.

Byla jsem vyděšená k smrti, chtělo se mi brečet a netušila jsem, kudy mám běžet. A najednou, z vteřiny na vteřinu jsem to vzdala. *Proč se vlastně snažím? Vždyť jim nemůžu utéct*, pomyslela jsem si a zastavila se.

„DOST!“ zaječel hromový hlas přede mnou. V šoku jsem couvla a jen stěží vnímala, že kamenný déšť ustal.

Jestli je tohle můj konec, tak mě zvedněte a odneste, kam potřebujete, problesklo mi hlavou, než mi nohy vypověděly službu a já klesla na kolena.

Nechala jsem volně proudit slzy. Když se ke mně ten muž sklonil, aby mě vzal do náruče, nebránila jsem se. Stejně to nemělo cenu. Nic bych proti němu nezmohla.

„Jestli ještě někdy chcete, abych sem přijel, tak se o ní nikomu nezmíňte!“ pronesl smrtelně vážným hlasem. Schoulila jsem se mu v náručí a snažila se načerpat klid, který z něj sálal. Rukama jsem svého zachránce pevně objala kolem hrudi a nechala ho, ať si mě odnese, kam se mu zachce.

Zpětně si uvědomuji, že jsem ho tiskla tak pevně, že jsem mu znemožňovala se pořádně nadechnout. Za celou dobu si ale ani jednou nestěžoval. Donesl mě až ke svému povozu a pokusil se mě položit mezi pytle. Panická hrůza v mých očích ho zřejmě přesvědčila, že to není dobrý nápad. Vzal mě zpátky do náruče, posadil mě na kozlík, sedl si vedle mě a jednou rukou mě lehce objal. Druhou uchopil opatě a pobídl koně.

Netuším, jak dlouho jsme jeli. Najednou mi ale došlo, že objímám neznámého muže. Rychle jsem ho pustila a odsunula se od něj, co nejdál to šlo. Jen se smutně pouсмál a zastavil povoz. Pomalu jsem sestoupila a nespouštěla z něj celou dobu zrak.

„Holka, nevím, kdo jsi, ale věř mi, že to, co jsi v Telmiru provedla, bylo nezodpovědné. Mohli tě zabít,“ říká klidně a dívá se mi přímo do očí. Hlavou mi tou dobou běžela jediná myšlenka. *Co to sakra je Telmir?*

„Já jsem nic neudělala. Prostě jsem se tam najednou objevila,“ hájila jsem se a pak mi došlo, jak mě oslovil. „A rozhodně nejsem žádná holka.“

„Podle mě jako holka vypadáš, ale hádat se s tebou nebudu,“ zasmál se cizinec a na chvíli vypadal uvolněně. Ale jen na pár vteřin. „Podívej, sama bys měla vědět, že není dobrý nápad chodit mezi lidi. Patříš k nim. Vybrala sis ten život. Muselas vědět, do čeho jdeš. Měla bys teď utíkat za svýma a víckrát se neukazovat.“

Stála jsem uprostřed cesty a zřejmě se tvářila jako naprostý idiot. Jinak si nedovedu vysvětlit zaváhání, které se mu mihlo obličejem?

„Promiň, ale dál tě vzít nemůžu. V Telmiru má mé slovo váhu. Ale jenom tam. Navíc mám rodinu, matku. Nemůžu ji ohrožit. To snad pochopíš. Děvče, vrať se ke svým. A jestli je ještě neznáš, tak se schovávej v leších. A hlavně v blízkosti lidí za žádnou cenu nesundávej kapuci,“ dodal, nandal mi ji na hlavu a schoval veškeré přesahující vlasy tak, aby na ně nebylo vidět. „Opravdu mě to mrzí,“ zašeptal, a aniž by se na mě podíval, vyskočil zpět na svůj povoz a s prásknutím otěží odjížděl neznámo kam.

Zůstala jsem sama uprostřed ničeho. Sama v neznámém světě. Bylo mi do breku. Chtěla jsem křičet, ale věděla jsem, že by to k ničemu nebylo. Možná bych si na chvíli ulevila, ale pořád bych byla ztracená. A tak jsem se rozhodla zařídit podle rady, kterou jsem obdržela. V dáli jsem viděla les. Podívala jsem se na nebe a poté na svůj stín, jako bych z toho dokázala vyčíst, kolik může být hodin. Nebylo mi to nic platné. Maximálně jsem odhadla, že už bude odpoledne. S myšlenkou na to, že nejhorší část dnešního dne mám už za sebou, jsem vyrazila vstříc lesu.

Kapitola 2 – Setkání v lese

Než jsem došla na kraj lesa, byla jsem kompletně zpocená. Navíc jsem si cestou snad pětkrát zvrtila kotník. Poprvé jsem nadávala na všechny kolem. Podruhé jsem to odbyla jednoslovnou nadávkou sama sobě. Poté už jsem rezignovala a jen se plahočila dál. Kromě žízně jsem necítila vůbec nic.

Ve chvíli, kdy jsem začínala uvažovat, že to vzdám a jen si lehnu uprostřed pole, se objevil stín. Vzhledla jsem a uviděla první strom. Radostí jsem se málem rozbrečela. Svezla jsem se podél kmene a snažila se odpočívat. Stále jsem se nutila nemyslet na to, že jsem sama uprostřed neznáma. Na to moje, v tu chvíli křehká psychika nebyla připravená.

„Proč jsem toho chlapa poslouchala?“ vztekala jsem se, zatímco jsem si sundávala kápi z hlavy.

Na chvíli jsem zavřela oči a užívala si lehkého větříku. Poslouchala jsem zpěv ptáků. Najednou jsem se s trhnutím probudila. Překvapeně jsem zamrkala. Netušila jsem, jestli jsem jenom klimbala nebo usnula na delší dobu. Raději jsem vstala a rozhodla se vydat do lesa najít studánku, nebo alespoň nějaký potůček, ze kterého bych se mohla konečně napít.

Než jsem vyrazila, zkontrolovala jsem, co mám u sebe. Na jedné straně opasku u sukně byl zavěšený nůž, na druhé visel poloprázdný kožený váček. Sáhla jsem do něj a vyndala kamínek a kousek divně tvarovaného kovu. Netušila jsem, k čemu slouží, ale stejně jsem obojí vrátila do váčku a doufala, že až to bude třeba, poslouží svému účelu.

Snažila jsem se nemyslet na to, jak velký mám hlad. Sice kolem mě rostly nízké rostliny obsypané fialovými plody, u kterých jsem měla pocit, že je znám, ale nemohla jsem si vzpomenout na jejich název, a tak jsem se rozhodla, že raději nebudu nic riskovat.

Cestou jsem pozorovala přírodu, která se, alespoň vzhledově, nelišila od té z mého domova. Zhluboka jsem dýchala a užívala si vůni lesa. Po půl hodině jsem si sundala i sandály a užívala si nádherný pocit, jak jsem našlapovala na měkoučký mech. Přemýšlela jsem, kolik tak může být hodin. V lese bylo šero, ale stále jsem dobře viděla. Když jsem se vydala na cestu přes pole, muselo už být odpoledne. Když jsem přičetla čas strávený cestou, odpočinkem a potulováním se po lese, došla jsem k tomu, že by mohlo být kolem sedmé hodiny. Takže slunce by mohlo ještě delší

dobu svítit. Jenže v lese bude tma dřív. Přestala jsem se tedy kochat, nasadila zpět sandály a relativně svižným krokem pokračovala dál.

Když jsem konečně zaslechla zurčení potůčku, rozeběhla jsem se a přestala dávat pozor. Těsně před cílem jsem zakopla o skrytý kořen a spadla. Se záupněm a několika nadávkami, kterými jsem se nezapomněla počastovat, jsem se zvedla a pozvolna se dokulhala k vodě. Ačkoliv jsem měla ohromnou žízeň, dala jsem se nejdříve do mytí ran. Na rukou jsem měla nejen šrámy z pádu, ale od kamenů, které na mě lidé házeli. Voda na jednu stranu chladila, ale zároveň v otevřených ranách štípala.

Když mě ruce přestaly bolet, nabrala jsem do dlaní vodu a konečně se napila. Voda byla příjemně studená. Nakonec jsem si pořádně opláchla obličej a namočila i hlavu, abych se trochu zchladila.

„Nezbláznila ses? Co děláš tak daleko od vesnice?!“ ozval se za mnou mužský hlas. Jelikož jsem neslyšela nikoho přijít, byl můj úlek o to větší. Chvíli jsem se snažila udržet rovnováhu, ale nepodařilo se mi to a spadla jsem do potoka.

„Super. Fakt super,“ začala jsem, ale rychle jsem se ovládla. Nasupeně jsem se zvedla na nohy, otočila se a chtěla jsem cizinci vynadat za to, jak mě vyděsil. Jenže v tu chvíli mě zradil podvrknutý kotník a opět jsem se začala kácet k zemi.

„Pozor!“ zakřičel cizinec a rychle překonal těch pár kroků, které nás dělily. Možná si myslel, že mě zachytí. Namísto toho se mnou zahučel do vody. Když jsem uviděla jeho překvapený výraz, musela jsem se začít smát.

Vůbec jsem se nedivila, že se nesmál. Naštvaně se zvedl, podal mi ruku a vytáhl mě na břeh. A stále čekal, až mě ten hysterický záchvat přejde. Po několika minutách se konečně dočkal.

„Promiň. Měl ses vidět,“ začala jsem a rychle překonala druhou vlnu smíchu. Jeho vážný výraz mě zarazil. Ono stačilo jen to, že byl o hlavu a kus vyšší, a tak jsem k němu musela vzhlížet. Jelikož měl na hlavě přilepenou mokrou kápi, viděla jsem jenom jeho vousy a modrozelené oči.

„Počkat. Tebe vůbec neznám. Kdo jsi?“ zeptal se překvapeně, pustil mě a rychle couvl. Všimla jsem si, že položil ruku na rukojeť nože. Neustále přejížděl pohledem z mých očí na vlasy a zpět.

„Lenka,“ pronesla jsem potichu a snažila si trochu upravit mokré vlasy, které mi padaly do obličeje. „A vůbec mě nepřekvapuje, že mě neznáš. Vezmeme-li v potaz, že jsem tohle místo nikdy neviděla. Takže je logické, že jsem pro tebe cizinec. Čímž se samozřejmě vysvětluje i to, proč jsi tak ostražitý. Ale upřímně? Jsem už tak dost vyděšená a ta tvoje ruka na noži mě děsí ještě víc,“ začala jsem blábolit ze šoku, který mě konečně dostihl. Jiní by v tu chvíli stěží řekli pár slov, ale já se nedokázala zastavit.

Taky mi konečně došlo, že jsem ztracená uprostřed hlubokého lesa. Objala jsem se a začala zhluboka dýchat, abych se alespoň trochu uklidnila.

„Já vůbec nevím, kde jsem. Tohle není můj domov, tohle nemůže být pravda,“ začala jsem opakovat a kolébala se dopředu a dozadu. Cizinec asi pochopil, že nepředstavuji hrozbu. Pomalu zvedl obě dlaně před sebe, asi aby mi dal najevo, že od něj nebezpečí nehrozí.

„Kde jsem? Kde to jsem?“ ptala jsem se se slzami v očích a konečně nechala strach, aby mě zaplnil. Přes slzy jsem nic neviděla. Když mě opatrně objal, ztuhla jsem a chvílku trvalo, než jsem povolila zatnuté svaly. Najednou jsem se bála, že je to jen přelud a nenávratně mi zmizí, a tak jsem ho prudce objala. Stál a držel mě po celou dobu, než jsem se dokázala uklidnit. Nic neříkal, jen měl opřenou bradu o moji hlavu a jemně mě hladil po zádech.

„Už je to lepší?“ zeptal se potichu po nějaké době.

„Ne. Ale já to nějak zvládnou,“ přiznala jsem, pomalu ho pustila a odstoupila.

„Všechno bude v pořádku. Seznámím tě s někým, kdo ti pomůže se se vším vyrovnat. Prožil si totéž co ty,“ pronesl cizinec a smutně se pousmál. Sice jsem nechápala, o čem mluví, ale raději jsem mlčela.

„Oba jsme promočení a za chvíli bude tma. Počkej tu chvíli, já dojdou pro dříví a rozdělám oheň.“

„Nenechávej mě tu!“ skočila jsem mu do řeči.

„Dobrá, tak pojď se mnou. Pohyb ti neuškodí a alespoň pobere více dříví,“ pousmál se, stáhl si kápi z hlavy a nabídl mi ruku. Všimla jsem si, že má stejně rudé vlasy jako já. Přišlo mi to zvláštní, ale v tu chvíli jsem se rozhodla, že to nebudu řešit. Už tak toho na mě bylo dost a barva něčích vlasů bylo to nejmenší, co mě trá pilo. Přijala jsem nabízenou ruku a nechala se vést.

Nemuseli jsme chodit nijak daleko. Já cestou sbírala roští a snažila se ho naaranžovat na ruku tak, abych pobrala co nejvíc. Můj společník namísto toho hledal větší spadané větve. Navíc byl oproti mně víc vybavený. Kolem pasu měl uvázané lano, které po chvíli použil na svázání spadaného dřeva. Jakmile byl spokojen s množstvím topiva, vrátili jsme se zpět k říčce.

„Ještě chvílku a budeš se moct zahřát,“ pronesl a dal se do přípravy ohniště. Nejdříve několikrát naplnil vak vodou a prolil jí půdu, kde plánoval rozdělát oheň. Poté začal připravovat dřevo. Slabší větve lámal v ruku, silnější poté přes koleno. Když už měl dřevo připravené, sáhl do kapsy a vyndal tentýž kousek kovu, který jsem měla schovaný ve váčku.

Křesadlo! Konečně mi došlo, co to je. Fascinovaně jsem pozorovala, jak během chvíle rozdělal oheň.

„Nechceš si přisednout?“ zeptal se cizinec a poklepal na místo vedle sebe. Takové pozvání se normálně odmítá. Ale když jste ztraceni uprostřed lesa s neznámým mužem, není asi lepší místo, než být s ním. S pokrčením ramen jsem si přisedla k ohni. Teplo bylo příjemné. Natahovala jsem ruce k plamenům a fascinovaně do nich hleděla.

„Jídlo mít asi nebudeš, co?“ zkusila jsem to po chvíli mlčení.

„No, měl jsem s sebou zbytek chleba. Ale ten se po té koupeli jíst nedá. Zbyl mi už jen kousek sýra. A kdyby nebyla tma, tak bych ti řekl, ať si natrháš borůvky, které tu všude rostou,“ pronesl. V duchu jsem si vynadala, že jsem neměla být takový srab a odpoledne si ty borůvky natrhat.

Cizinec sáhl do vaku a podal mi sýr. Bylo mi jasné, že víc nemá a dává mi ho celý. Sáhla jsem po noži a sýr rozkrojila. Schválně jsem si nechala menší kus a velký mu podala zpět.

„Hele, nehádej se. Buď si to vezmeš a sníš, nebo obojí zahodím,“ dodala jsem po chvíli. Mlčky jsme si navzájem dívali do očí snad minutu, než se rozhodl to vzdát. Vzal si zpátky polovinu sýra a opět beze slov se zakousl.

Po dojedení chudé večeře jsem se opatrně natáhla na zem, co nejbliž ohni. Hlavu jsem si položila na ruku a pokusila se nezívat moc nahlas.

„Jestli v tom oblečení usneš, tak ti bude ráno zima,“ pronesl věčně cizinec a já se musela pousmát.

„Hezký pokus. Ala na první schůzce se nesvlékám,“ zareagovala jsem a předstírala povýšený tón. Odpovědí mi byl příjemný smích, který mi vykouzlil úsměv na tváři.

„No jak myslíš. Jen počkej, ráno budeš litovat,“ dodal s úsměvem na tváři a sám si svlékl košili i kalhoty. Pomalu jsem zavřela oči, ačkoliv jsem chtěla uhnout pohledem co nejdřív. Rozhodně jsem mu nechtěla dát nijak najevo, že mě přivedl do rozpaků.

„Na to, že ses ani nepředstavil, to bereš vážně hopem,“ podotkla jsem a na chvíli zase otevřela oči. Ležel za ohněm a byl vidět jen jeho obličej.

„Mé jméno je Creagan,“ dodal po chvíli ticha.

„Zajímavé jméno. Dobrou noc, Creagane,“ zívla jsem, zavřela oči a začala klimbat.

„Dobrou noc, Lenko,“ zaslechla jsem ještě, než jsem usnula.

Kapitola 3 – Cesta do Talronu

Poprvé jsem se probudila uprostřed noci. Oheň už dohořel a zůstalo po něm jen pár žhavých uhlíků. Přetočila jsem se na druhý bok a snažila se opět usnout. Což se mi vzhledem k vlhkému oblečení, které se na mě lepilo a ve kterém mi byla zima, nedařilo.

Opatrně jsem se zvedla do sedu a podívala se, jestli nezbylo nějaké dříví. Našla jsem pár větví, které jsem položila na uhlíky a párkrát do nich foukla. Naštěstí žhavého bylo ještě dostatek a větve pomalu vzplály. Opět jsem si lehla a pokusila se přisunout blíž plamenům.

„Já ti to říkal,“ ozvalo se ospale z druhé strany ohniště.

„Promiň. Nechtěla jsem tě probudit,“ zašeptala jsem a zvedla se do sedu. Creagan se bez slova zvedl, došel pro košili, kterou si předtím pověsil na větev, a přinesl mi ji.

„Vezmi si ji. Je už suchá.“ Nejraději bych se propadla hanbou. Zima ale byla větší než stud, a tak jsem nabízenou košili přijala.

„Nevadilo by ti otočit se?“ zeptala jsem se nesměle. Beze slov, jen s lehkým úsměvem na tváři, se otočil a počkal, než jsem se převlékla. Poté si vzal moji mokrou košili a zavěsil ji na větev.

„Asi tě nepřemluví, aby sis svlékla i tu sukni?“ zkusil to znovu. Nemusela jsem říct jediné slovo, stačilo nasadit ironický úsměv. Možná jsem mu důvěřovala natolik, abych předtím usnula. Ale rozhodně jsem neměla v plánu se před ním svlékat do polonaha.

„Jak myslíš. Za chvíli bude svítat. Tak zkus ještě usnout,“ prohlásil a sám se natáhl na zem.

„Nevím, jestli se mi podaří ještě usnout. V košili je mi sice teplo, ale celkově jsem promrzlá,“ přiznala jsem a přistoupila blíž k ohni.

„Tak si lehni ke mně. Zahřeju tě,“ navrhl, a když viděl můj překvapený výraz, tak rychle dodal, „myslím to samozřejmě ve vší počestnosti!“

Chvíli jsem stála a přemýšlela. A pak mi došlo, že pokud by mi chtěl cokoliv udělat, tak už na to měl spoustu času. Sebrala jsem odvalu a lehla si kousek od něj.

„Myslím, že takhle to moc fungovat nebude,“ podotkl a bylo znát, že se snaží zadržet smích.

„Já vím, ale tohle je tak trapné,“ odpověděla jsem tiše. Cítila jsem, jak celá rudnu. „Upřímně? Nikdy jsem v takové situaci ještě nebyla.“

„To jsme dva. Myslím, že až ve vesnici budu popisovat, jak jsem tě v noci oblékal do své košile, tak si budou myslet, že jsem blázen. V tom lepším případě,“ zareagoval a já se najednou rozesmála. Celá situace byla trapná, ale evidentně nejen mně. Zhluboka jsem se nadechla a pomalu se přesunula co nejbliž k němu. Když přese mě položil ruku, na chvíli jsem ztuhla. Creagan vycítil můj strach a tiše vyčkával. Po chvíli se mi podařilo se uklidnit. Usnula jsem pár chvil poté, co jsem se odvážila o něj opřít plnou vahou.

Podruhé mě probudily sluneční paprsky svítící mi přímo do očí. Zvedla jsem se a v duchu nadávala nad tak blbým nápadem spát uprostřed lesa bez stanu, spacáku a hlavně pořádné karimatky. A v tu chvíli mi vše došlo. Vzpomínky na předchozí den mě úplně probudily. Rychle jsem vyskočila na nohy a rozhlížela se kolem sebe. Byla jsem sama. A přece to nemohl být sen. Měla jsem na sobě košili, která mi byla velká a do které bych se vešla klidně dvakrát.

Kdybych neviděla zbytky ohně a neměla na sobě tu košili, asi bych si myslela, že se mi minimálně konec dne musel zdát.

„Leni, neboj. Nejsi blázen a nic se ti nezdálo. Creagan existuje a za chvíli se vrátí. A víš to jistě, protože máš na sobě jeho oblečení,“ mluvila jsem sama k sobě. V duchu jsem si říkala, že jestli tyhle panické stavy budou pokračovat, tak jsem na nejlepší cestě do blázince. Naštěstí se v tu chvíli objevil Creagan a svojí přítomností mě přesvědčil o tom, že zatím je mé duševní zdraví v relativním pořádku.

„Dobré ráno. Jestli nemáš v plánu tu nocovat další noc, tak bych navrhl, abychom se přesunuli do Talronu,“ pronesl klidně a já se zmohla jen na kývnutí. Creagan mezitím došel k mé košili, sundal ji z větve a podal mi ji.

Automaticky, aniž bych nad tím zauvažovala, jsem přetáhla jeho košili přes hlavu a hodila ji po něm. Až když ji nechytíl, mi došlo, co jsem právě udělala.

„Do háje,“ sykla jsem, prudce se otočila a rychle se oblékla. Creagan neřekl ani slovo. Sklonil se pro svoji košili a přetáhl si ji přes hlavu. Bylo mi neskonale trapně a doufala jsem, že něco řekne. Cokoliv. S tím bych si dokázala poradit. Ale to zdvořilé, nesmělé ticho mě znervózňovalo.

„Ten Talron,“ začala jsem, jen abych prolomila mlčení, „to je nějaké město?“

„Je to menší vesnice uprostřed lesa,“ odpověděl Creagan.

„Víš. Nechci být drzá nebo tak něco. Ale řekni mi jediný důvod, proč bych s tebou měla jít?“ zeptala jsem se lehce podezíravě. I když jsem do jeho rukou předchozí den vložila důvěru, musela jsem být opatrná.

„Protože, ať už se ti to líbí, nebo ne, jsi teď jednou z nás?“ odpověděl mi Creagan otázkou.

„Jednou z vás. Super. Jo, to je pádný argument. Nic lepšího bys tam neměl?“ pronesla jsem ironicky.

„Lenko, děláš si ze mě legraci? Jsi v Aldormě a máš rudé vlasy. Potřebuješ snad víc?“

„Já ale nevím, co je ta Aldorma, ten Talron nebo jak to bylo zač! Jestli si to po včerejšku nepochopil, tak já nepatřím do tohoto pošahaného světa! Takže ne, nevím, co znamená, že máš rudé vlasy a netuším, proč bych s tebou měla někam chodit!“ zaječela jsem a hned toho začala litovat. Ano, pomohlo mi to zbavit se části vnitřního stresu, ale uvědomovala jsem si, že pokud Creagan odejde, budu zase sama.

„Když ti slíbím, že se v Talronu dozvíš odpovědi na všechny otázky, které tě trápí, budeš mi důvěřovat natolik, abys se mnou šla?“ zeptal se Creagan a dělal, jako by se vůbec nic nestalo.

„Důvěřuji ti. Ale jenom proto, že ses včera o nic nepokoušel,“ odpověděla jsem mu.

„Pokusím se tvoji důvěru nezklamat,“ usmál se Creagan. „Ale už bychom měli vyrazit. Nechám tě teď chvíli o samotě. Pak mě najdeš tamhle,“ ukázal, kterým směrem se mám dát a odešel. Když mi došlo, že mě nechal o samotě, abych mohla vykonat ranní hygienu, začervenala jsem se. Rychle jsem si odskočila do nejbližšího křoví a pak se opláchla v ledovém potůčku. S radostí jsem si uvědomila, že noha si v noci odpočala, a i když je lehce nateklá, tak skoro nebolí. Po pár minutách jsem doběhla za Creaganem a mohli jsme vyrazit. I když jsem Creaganovi nic neřekla, všiml si, že našlapuji opatrně a snažil se mě šetřit. I tak jsme na můj vkus šli až moc rychle.

Většinu cesty jsme šli mlčky, jen si podávali měch s vodou a já se snažila udržet tempo. Kotník se po první půl hodině chůze začal ozývat a já si uvědomila, že pokud budeme pokračovat stejnou rychlostí, nebudu večer schopná se na nohu vůbec postavit. Se zatnutými zuby jsem se snažila překonat stále se zvětšující bolest. Pomalu jsem začala zaostávat. Pozorovala jsem Creaganova záda a přestala dávat pozor na cestu. Což se mi samozřejmě hned vymstilo. Zakopla jsem o kořen skrytý pod listím a spadla na zem.

Cítila jsem, jak mi v kotníku křuplo, a nedokázala jsem zadržet výkřik. Creagan byl během chvíle u mě a pokoušel se mi pomoci vstát.

„Co se stalo?“ zeptal se překvapeně. Chtěla jsem mu odpovědět, ale ve chvíli, kdy jsem došlápla na podvrtnutý kotník, jsem znovu vykřikla bolestí.

„Zakopla jsem,“ dostala jsem po chvíli ze sebe.

Creagan mě pevně objal, nadzvedl do vzduchu a opatrně poponesl ke stromu, kde mě posadil na zem. Pak se sklonil k mému kotníku, který byl nateklý a pomalu začínal nabírat fialovou barvu. Z kapsy vyndal kapesník, namočil ho vodou z měchu a opatrně jej kolem kotníku uvázal.

„Co když je to zlomené?“ zeptala jsem se vystrašeně. „Co když to špatně sroste a já budu po zbytek života kulhat?“

„Všechno bude v pořádku. Určitě to není zlomené. V Talronu se ti na to podívá Tran,“ pokoušel se mě Creagan uklidnit a překvapivě se mu to dařilo.

„Jenže to bych do toho Talronu musela dojít,“ odpověděla jsem věcným tónem. „A mám strach, že nezvládnou udělat jediný krok.“ Oba jsme se podívali na kotník, který i přes obvázání stále víc natékal.

„Nechám ti tu měch se zbylou vodou a poběžím pro Trana. Vrátime se, on se ti postará o kotník a pak tě do vesnice doneseme,“ navrhl Creagan. Nechtěla jsem, aby mě nechával samotnou uprostřed lesa. „Důvěřuj mi,“ dodal, jako by dokázal číst mé myšlenky.

„Jako bych měla nějakou jinou možnost,“ zareagovala jsem se smutným úsměvem. Creagan mě jemně pohladil po tváři, dal do ruky měch s vodou a rozběhl se pryč. A mně nezbývalo než čekat.

Jelikož jsem byla sama, neodvážila jsem se ani na chvíli zavřít oči. I když to bylo tak lákavé. Co jiného dělat, když jste sami uprostřed lesů, sedíte opření o kmen stromu a na obličej vám dopadají sluneční paprsky, kterým se podařilo prodrat mezi korunami stromů.

Nakonec jsem se rozhodla ukrátkit dlouhou chvíli starou dětskou zábavou. Kolem mě se povaloval dostatek větviček, spadáných šišek a mechu, a tak jsem se dala do stavění mechového domečku. A protože jsem měla času opravdu dostatek, zkusila jsem z domečku postupně udělat vilu o několika patrech. Byla jsem tak zabraná do práce, že jsem si nevšimla, že někdo přišel. Až když jsem uslyšela pobavený hlas, tak jsem se zarazila v práci.

„No, holka, máš to ale pěkný domek.“ Opatrně jsem si poposedla tak, abych viděla na muže, který mě oslovil. Tentokrát jsem ani nereaagovala na to, že mě někdo opět oslovuje holka. Protože jak on, tak kluk, který mohl být přibližně v mém věku, měli oba rudé vlasy, předpokládala jsem, že půjde o lidi z Creaganovi vesnice.

„Já jsem Tran a tohle je Trivet,“ ukázal na kluka, který na mě zamával, zatímco se přehraboval ve vaku.

„Creagan posílá omluvy, že se nedostavil osobně. Zabránila mu v tom jeho milovaná matka. Možná ještě teď mu vyčítá, že se měl z lesů vrátit už před pěti dny.“

„Tak za to já nemůžu. Teda, jen za včerejšek,“ skočila jsem mu do řeči. Odpovědí mu byl pobavený smích.

„Však ti taky nikdo nic nevyčítá. On tohle sem tam dělá. Víš, život v Talronu není zrovna lehký. Sama to poznáš. Sem tam někdo potřebuje vypadnout a být chvíli sám. A Niame je prostě matka jako každá jiná. Má jen strach o svého syna. Většina z nás má ve vesnici početnou rodinu, ale ona má jen Creagana,“ pokračoval, zatímco mi jemně sundal šátek z nohy. Chvilku jsem uvažovala, proč je tak sdílný, ale pak mi to došlo. Snažil se odvézt pozornost od mé nohy.

„Teď to trochu zabolí,“ upozornil mě a trhnutím vrátil kotník na správné místo. Opět se ozvalo křupnutí, ale tentokrát nebylo doprovázené bolestí. Tran si vzal od Triveta pruh látky a pevně mi obvázal kotník tak, že se ani nehnul.

„Niame ti posílá něco k snědku,“ ozval se Trivet, sáhl do vaku a podal mi tlustý krajíc chleba a kousek sýra.

„Díky!“ vyhrkla jsem a s chutí se zakousla do chleba. Přišlo mi, že nic tak dobrého jsem už dlouho nejedla. Tran mi mezitím nohu několikrát polil ledovou vodou z měchu, který měl připevněný k boku. Potom oba počkali, než jsem v klidu dojedla, načež mi pomohli se zvednout. Opatrně jsem se pokusila přenést váhu na nohu, ale stále to nebylo ono.

„Neblázní. Chodit teď nemůžeš. To by všechna moje práce přišla nazmar!“ prohlásil Tran vážně a poté mě vzal do náručí. „Neboj, cestou se budeme střídat. Máš mé slovo, že dnešní noc nebudeš trávit v lese, ale v pohodlné posteli.“

Nebránila jsem se. Byla jsem utahaná a představa postele byla tak lákavá. Tran mi něco vyprávěl, ale já postupně upadala do spánku. Vnímala jsem, když si mě předávali z náručí do náručí, ale to bylo tak vše. Prospala jsem i příchod do vesnice. A tak, aniž bych to věděla, vstoupila jsem do Talronu a stala se jednou z nich.

Kapitola 4 – Mezi Zrádci

Určitě znáte ten pocit. Když ještě napůl spíte, ale víte, že vás někdo pozoruje, a tak se bojíte otevřít oči. Přesně tak jsem se cítila. Uvědomovala jsem si, že ležím na posteli a pomalu jsem si opět začínala připomínat předchozí události.

„Dobré ráno,“ zašeptala jsem, vytáhla ruku zpod deky a promnula si lehce oči. Stále jsem je ale nechávala zavřené a užívala si poslední minutu klidu.

„Dobré ráno, Lenko,“ odpověděl mi klidný hlas, který jsem ale zatím neznala. Zvědavost zvítězila a já se podívala na starého pána sedícího na kraji postele. Jeho červené vlasy už mě ani nepřekvapily. Sice byly o několik odstínů světlejší, skoro jako by ztrácely barvu, a přesto nikdy nemohly dojít do čistě bílé.

„Vítej v Talronu. Mé jméno je Bheirg a jsem zdejším kronikářem,“ představil se onen muž a podal mi ruku. Pomalu jsem se posadila a nabízenou ruku přijala.

„Ráda vás poznávám,“ odpověděla jsem slušně. „Když jste kronikář, nemohl byste mi říct, kde to jsem?“ Věděla jsem, že není slušné se tak vyptávat, ale ta otázka mě trápila už druhý den a doufala jsem, že již brzy najdu odpověď.

„Právě teď jsi v mém domě. Tuším však, že tohle si neměla na mysli,“ pousmál se Bheirg. „Na všechny tvé otázky se pokusím odpovědět. Na oplátku doufám, že ty zodpovíš ty mé. Teď tě ale nechám, aby ses oblékla. Společně pak půjdeme do archivu, kde nás nikdo nebude vyrušovat.“

Bheirg odešel a já se rychle vyhrabala z postele. Košili jsem měla stále na sobě. Sukně ležela přehozená přes židli. S tichým povzdechem jsem si ji oblékla a doufala, že co nejdříve seženu kalhoty, ve kterých bych se cítila mnohem pohodlněji. Vyšla jsem z pokoje a následovala Bheirga ven. Netuším, jestli to bylo jeho věkem, nebo bral ohledy na moji nohu. Ať už to bylo cokoli, byla jsem mu vděčná za pomalé tempo chůze.

Šli jsme podél vesnice kolem několika domů, než jsme došli k archivu, který stál na okraji vesnice. Byl to obyčejný dům, stejný jako všechny okolní.

„Trivete, buď tak hodný a dojdi pro Margaritu s Creaganem, oba by měli být přítomní,“ pronesl Bheirg k Trivetovi, který stál na zápraží. Ten jen mlčky kývl a odběhl do vesnice

Vešla jsem za Bheirgem dovnitř. Místnost byla prostorná. Uprostřed stál stůl z poctivého dřeva a kolem něj čtyři židle. Napravo i nalevo stály knihovny sahající až ke stropu. Přímo proti vchodu byla na zdi pověšená mapa. Přistoupila jsem blíž a začala si ji prohlížet. Ne že bych z ní dokázala vyčíst něco víc než informaci, že Aldorma byla ve vnitrozemí. Ani další názvy mi nic neříkali.

Jelikož mě zase začal pobolívat kotník, rozhodla jsem se, že se raději posadím. V tu chvíli se ozvalo zaklepání. Bheirg došel ke dveřím a vpustil dovnitř Creagana, Triveta a Margaritu – ženu, která si mě, zatímco si sedala naproti, měřila zkoumavým pohledem.

„Můžu se zeptat, proč jsem měl přijít i já?“ zeptal se Creagan Bheirga.

„Myslel jsem, že by pro Lenku bylo lepší, kdyby kolem sebe měla známé tváře,“ odpověděl Bheirg a já mu za to byla vděčná.

Protože u stolu zbývalo jen jedno volné místo, naznačil Trivet Creaganovi, aby si sedl a sám se usadil na schody vedoucí do podkroví, kterých jsem si do té doby vůbec nevšimla.

„Lenko, vítej v talronském archivu. Na začátku mi dovol, abych tě upozornil na jednu věc. Dovnitř se smí pouze na pozvání správce archivu. Je jedno, jaké máš postavení. I Margarita, ač je princezna, musela před chvílí zaklepat a vyčkat, než jí bude dovoleno vstoupit. Doufám, že tomu rozumíš,“ začal Bheirg. Pravděpodobně ode mě očekával, že mu odpovím. Já namísto toho koukala s vyvalenýma očima na Margaritu.

„Ty jsi princezna?“ vydechla jsem překvapeně. Odpovědí mi byl pobavený úsměv a jemné kývnutí. „Hustý,“ vydechla jsem a nevěřícně zakroutila hlavou. Pak mi došlo, že mě Bheirg stále pozoruje. „Pardon. Jo. Chápu. Bez pozvání nesmím dovnitř,“ vychrlila jsem ze sebe.

„Dobrá. Včera večer jsem mluvil s Creaganem. Tvrdil, že nemáš ponětí o tom, co znamená tvá barva vlasů. Je to pravda?“ pokračoval Bheirg a já v tu chvíli netušila, co mu odpovědět. Vlasy jsem měla rudé, protože jsem si je tak dobrovolně barvila. Ale předpokládala jsem, že u nich bude mít barva jiný význam. Po chvíli váhání jsme se rozhodla na to jít diplomaticky.

„Víte, ono jde o to, že vlastně ani nevím, kde teď právě jsem. Creagan se zmínil o Aldormě, na zdi visí mapa, na které je ta země zakreslená. Ale mně to pořád nic neříká. V mém světě žádná Aldorma neexistuje. A tím jsem si stoprocentně jistá,“ začala jsem pomalu.

„V tvém světě?“ zeptala se překvapeně Margarita.

„Jo, já vím. Zní to, jako bych si vymýšlela. Ale já vám vážně nelžu,“ odpověděla jsem jí sklesle.

„Ne. To jsem nemyslela,“ dodala rychle.

„Byla jsem na balkónu. Měla migrénu,“ začala jsem se hájit, ačkoli to bylo zbytečné. „Trpím na to už od dětství. Takže mi to nepřišlo divné. Jenže to tentokrát bylo jiné. Měla jsem u toho takovou jakoby vidinu.“ Snažila jsem se jim popsat scénu s kamenem a blesky, jak nejlépe jsem dokázala. Poté jsem v rychlosti vylíčila, co se mi přihodilo první den, než jsem potkala Creagana. Doufala jsem, že mě nebudou mít za blázna.

„Z jiného světa. Je to vůbec možné?“ zeptala se Margarita Bheirga a mně se zdálo, jako bych slyšela v jejím hlase náznak naděje.

„Jestli mě tu nechcete, tak to pochopím a půjdu pryč. Nechci být nikomu na obtíž,“ pronesla jsem klidně a začala se zvedat.

„Lenko, neblázni, nikam nepůjdeš!“ pronesl rázně Creagan. „Jsi jednou z nás a je jedno, z jakého světa pocházíš,“ dodal.

„Creagan má pravdu. Máš rudé vlasy. A to znamená jediné. Rozsudek smrti,“ přidala se Margarita.

„Jenom proto, že mám rudé vlasy?“ zeptala jsem se nechápavě. „Co je to za blbost?“

„Protože rudá barva vlasů patří Zrádcům,“ pronesl klidně Trivet. „Údajně jsme zrádci současného královského rodu. Ale pravdou je, že my jsme ti, kteří vědí, jak byl Sidus Clemens připraven o trůn. Celá Aldorma má za to, že rod Sida Clemense vymřel. My však víme, že jeho vnuk August přežil a skryl se zde, aby vyčkal na dobu, kdy se on nebo jeho potomci budou moci vrátit zpět na trůn. Abychom měli jednodušší život, dostalo se nám požehnání v rudé barvě vlasů, která nám měla pomoci poznat pravé spojence. Jen ten, kdo zná pravdu a z hloubi srdce jí věří, jen tomu vlasy zčervenají. To, co pro nás mělo být pomocí, se ale stalo prokletím. Každý na první pohled pozná, že jsme Zrádci. I z toho označení jsme si udělali soukromý žert a začali se tak sami označovat. Proto má Creagan pravdu. Nikdy, za žádných okolností, nemůžeme nechat jednoho z nás napospas okolnímu světu. Jen jednou bychom to udělali a opravdu bychom se stali Zrádci. Zrádci svého vlastního přesvědčení.“

„Nehledě na to, že znáš cestu do vesnice a mohla bys ji komukoliv prozradit,“ dodala Margarita. Všimla jsem si pobavených jiskřiček v očích.

„Meg, to snad nemůžeš myslet vážně?“ ozval se Creagan dotčeně. Margarita se nadechovala k odpovědi, ale zarazil jí můj výbuch smíchu.

„No jasně. Hned jim povím, že mají projít kolem deseti dubů, u hnijícího pařezu zahnout doleva, přebrodit potok, vyšplhat na strmou skálu a potom si uvědomit, že jsou ztraceni, protože jejich průvodce nemá absolutního tucha, kde jsou,“ dodala jsem poté, co jsem byla schopná mluvit. Pánové vypadali překvapeně, ale Margarita se usmívala. Sice se její připomínka nedala považovat za nejpovedenější vtip, ale v tu chvíli

mě rozesmála a za to jsem jí byla vděčná. V duchu jsem si říkala, že kdyby nebyla princezna, mohla by se dost dobře stát mojí kamarádkou.

„Jak poznáte, že je ta správná doba? Myslím na návrat na trůn,“ vrátila jsem se zpět k tématu a snažila se nevšímat pohledu, který si všichni vyměnili.

„Čekáme na příchod vyvolené, která nám k tomu dopomůže,“ pronesl Bheirg.

„Vyvolené? A jak ji poznáte?“ ptala jsem se dál.

„Měla by to být žena, která překročí hranice nekonečna a přijde z jiného světa,“ pokračoval Bheirg.

„Počkat. To ne. Nemyslíte si snad, že to jsem já?“ začala jsem koktat. „Protože jestli jo, tak si tu šílenou myšlenku vytlučte z hlavy! Nejsem žádná vyvolená. Tečka. Konec diskuze!“

Nikdo z nich nepromluvil, ale jejich pohledy byly dostatečně výmluvné. Nechápala jsem, jak je to možné, ale oni opravdu věřili tomu, že bych mohla být jejich vyvolená.

„Chápu, že je to pro tebe šok,“ začala Margarita, ale já ji nenechala pokračovat.

„Ne. Nechápeš vůbec nic. Protože ty si se před třemi dny neocitla v cizí zemi, kde nikoho neznáš. Tobě nikdo netvrdí, že jen kvůli rudé barvě vlasů tě na místě popraví. A rozhodně po tobě nikdo nechce, abys pomohla na trůn někomu, koho vůbec neznáš!“ skočila jsem jí do řeči a s každou další větou jsem zvyšovala hlas. Tehdy mě ještě neznali, a proto netušili, že by mě měli hned zarazit. Místo toho mě nechali pokračovat.

„Vážně si myslíte, že když mi řeknete, že vám patří trůn, tak prostě půjdu a dotáhnu vás na trůn? Neznám vás. Nevím nic o historii téhle země. Ale jedno vím jistě, nehodlám poslouchat něčí příkazy, aniž bych znala fakta. Tvrdíte, že máte na něco právo. Dokažte to!“

Ticho v místnosti by se dalo krájet. Margarita si mě měřila nevěřícím pohledem. Trivet a Creagan se raději dívali na své ruce. Jen Bheirg se usmíval.

„Pokud tě přesvědčíme o tom, že ti říkáme pravdu, budeš poté ochotná nám pomoci?“ zeptal se ve chvíli, kdy si byl jist, že již nebudu pokračovat.

„Nejsem vyvolená!“ zopakovala jsem znovu.

„Já věřím v opak. Uvidíme, kdo z nás dvou má pravdu,“ odpověděl Bheirg. Rozhodla jsem se, že to raději nebudu dál komentovat.

Kapitola 5 – Talron

Mohla jsem se tehdy s Bheirgem dohadovat klidně po zbytek celého dne. Ale věděla jsem, že by to nikam nevedlo, a tak jsem nakonec souhlasila s návrhem, že bych se začala věnovat studiu dějin, abych si udělala vlastní názor. Nebyla jsem z té představy dvakrát nadšená, ale říkala jsem si, že když už jsem v cizím světě, že se bude hodit o něm něco dozvědět.

A tak bylo dohodnuto. Bheirg rozhodl, že budu bydlet u něj v domě, kde měl stejně volných pár místností, ale studovat budu v archivu. Naštěstí po mně nepožadoval, abych se vrhla do studií hned a nechal mi první den na rozkoukání.

Upřímně, netušila jsem, co bych ten den měla dělat. Naštěstí mě Trivet upozornil, že by se jeho otec rád podíval na můj kotník. Jelikož mi v něm stále cukalo, souhlasila jsem a společně jsme se vydali k Trivetovu domovu. Trivet se sice cestou snažil zapříst hovor, ale já jsem byla ztracená ve vlastních myšlenkách, a tak to po chvíli vzdal. Ne že bych nestála o to si s někým popovídat, ale bylo toho na mě moc a věděla jsem, že jsem jen krůček od toho, abych se zhroutila. Místo, abych přemýšlela nad tím, jak někdo může věřit v příchod vyvolené, a to že by mělo jít o mě, jsem si stále vůbec nepřipouštěla, soustředila jsem se na lidi kolem sebe.

Většina mužů na sobě měla prosté kalhoty a košile, podobné té, kterou jsem měla já sama a kterou jsem považovala za lněnou. Většina žen, které jsem zahlídla, buď pracovala na zahrádce, nebo věšela čerstvě vyprané prádlo. Prostě typický život na vesnici. Jediným zvláštním znamením byly rudé vlasy, které tu měl každý obyvatel. Rudé vlasy, díky kterým mě považovali za jednu z nich. Raději jsem nemyslela na to, jak budou reagovat, až se vymyje barva, kterou jsem je měla obarvené.

Naštěstí jsme dorazili na místo. Tran, tak jako předchozího dne, byl samý úsměv a skoro mě nepustil ke slovu. Rychle prohlédl kotník, namazal mi jej podivně páchnoucí mastičkou a pevně obvázal. Bylo až zvláštní, že jsem se s ním dokázala uklidnit a na chvíli zahnat paniku. Tehdy poprvé dokázal, že není jen léčítelem starajícím se o lidské tělo, ale z velké části svým způsobem i psychologem.

Když mě nakonec propustil, vyšla jsem ven a všimla si, že tu na mě čeká Margarita.

„Napadlo mě, že bys uvítala, kdyby tě tu někdo provedl a se vším seznámil,“ usmála se a já neviděla jediný důvod, proč její nabídku odmítnout. Přeci jen, kdy se vám poštěstí, aby vám princezna věnovala svůj čas.

První, čeho jsem si všimla, bylo rozmístění domků. Byly uspořádány do půlkruhů, v jejichž středu stál srub, podle jehož názvu nakonec pojmenovali celou vesnici – Talron. Margarita se dala do vyprávění a já ji fascinovaně poslouchala.

„Dřív tu stál jenom ten srub. Bylo to tajné místo prince Anguse. Jen tady mohl na krátký čas zapomenout na své postavení a žít jako obyčejný člověk. Cestu sem znal pouze on a jeho přítel Eric Rawne. Eric sem prý vozil muže, kteří srub postavili, s páskou na očích, aby neměli tušení, kde se nachází,“ vysvětlovala a já se snažila představit, jak to tu asi mohlo vypadat. Domy přede mnou mizely a já viděla prostornou planinu, které vévodil dřevěný srub.

„Poté, co došlo k Nimanovskému převratu, utekla sem Karol Volanová s lidmi, kteří jí zůstali věrní. Abych ti to vysvětlila. Princ Angus si Karol nestihl vzít, protože umřel v bitvě. Ale počal s ní dítě. A o to dítě Nimanovi šlo. Myslel si, že je to poslední potomek královského rodu a chtěl malou Karmen zabít. A to ani netušil, že přežil i syn princezny Fiony, mladší sestry prince Anguse. A tak Aldormě zůstala naděje ve dvou dědicích královského rodu Clemens. Jenže se museli ukrývat, aby je Niman nezabil,“ pokračovala a já se pomalu v těch jménech začínala ztrácet a v duchu si říkala, že by se mi hodil papír s tužkou, abych si mohla vše zapisovat.

Na první pohled jsem si všimla jedné věci. Vesnice byla soběstačná. Měli vlastní pole, hned za vesnicí, kde si pěstovali obilí. Zeleninu a ovoce si každá domácnost dokázala vypěstovat na svých zahrádkách. Každá rodina měla několik slepic a většina měla vlastní prase, sem tam někdo choval krávy. Pokud jedné rodině něco scházelo, stačilo se jen zeptat a zbytek vesnice jim rád vše dal s vědomím, že příště, až budou potřebovat pomoc oni, se jí také dočkají. Bylo to něco nevidaného, co by v normálním světě nemohlo fungovat. Ale tady, v uzavřeném společenství, to byla věc běžná. Pokud by nebylo té věci se Zrádci, troufala bych se říct, že lidé v Talronu žili dokonalým životem. Upřímně, až později jsem poznala, že to nebylo tak idylické, jak se mi na první pohled zdálo. Jenže tehdy jsem, jak se říká, pro oči neviděla.

Jedna věc mi ale stále neseseděla.

„Margarito,“ začala jsem, ale zarazila jsem. „Můžu tě tak vůbec oslovovat? Nebo ti mám říkat princezno a vykat?“ vykoktala jsem, když mi došlo, kým je. Naštěstí se jen usmála a naznačila, ať pokračuji. „Říkala si, že nikdo o vesnici nevěděl. I tak mi ale přijde divné, že by ji nikdo nedokázal najít. Kolik generací už se tu ukrýváte?“

„Když budu brát prince Augusta a Karmen za první generaci, tak my jsme čtvrtá,“ odpověděla Margarita.

„A pořád vás nikdo nenašel?“ zeptala jsem se skepticky.

„Samozřejmě že ne. Tak jako existuje zbarvení vlasů, díky kterému se poznáme, dračí moc chrání i tuto vesnici před zraky lidí,“ pronesla, jako by se nic nedělo, ale mně tím vyrazila dech.

„Dračí moc?“ vydechla jsem. „Vážně si řekla dračí moc?“

„Samozřejmě. Však musí existovat i v tvém světě. Jak jinak by tě draci dokázali přivést do Aldormy?“ zeptala se Margarita s milým úsměvem a já měla co dělat, abych se udržela a nezačala se hystericky smát. „Cožpak ve tvém světě nevěříte v draky?“ zeptala se Margarita po chvíli překvapeně.

„V mém světě mají někteří lidé víru v různé bohy. Jiní zase víru nemají. Ale nikdo tam nevěří v magickou moc draků,“ začala jsem vysvětlovat, ale na chvíli jsem se zarazila. Vzpomněla jsem si, že i v mém světě byli země, kde stále v draky věřili, ale byla jsem si jistá, že je nepovažovali za božstvo.

„Bohy?“ ozvala se překvapeně Margarita a najednou jsme si vyměnily role a já byla ten, kdo měl něco vysvětlovat.

„No, nadpřirozené bytosti. Lidé se k nim modlí a žádají o požehnaní. Hele, já nejsem ta správná osoba, která by ti tohle měla vysvětlovat. Sama v bohy nevěřím,“ rozhodla jsem bezmocně rukama.

„Podle toho, co o vašich bozích říkáš, jsou tím samým, co pro nás draci. Třeba si jen neuvědomujete, jak mají doopravdy vypadat,“ zamyslela se Margarita.

„Myslíš zvíře s tlamou plnou zubů, dlouhým ocasem, čtyřma nohama a křídly, které chrlí oheň? Jo, víme, jak draci vypadají. Ale za bohy je u nás nikdo nepovažuje. Pro většinu lidí jsou to jen pohádkové bytosti,“ odpověděla jsem s mírným pokrčením ramen.

„Neměla bys o nich takto mluvit,“ ozvala se Margarita dotčeně.

„Nemyslela jsem to zle. Já se vážně omlouvám. Ale jsem v cizím světě, ty si o mně myslíš, že jsem vyvolená a teď na mě ještě hodíš, že existují draci s magií, kteří jsou vašimi bohy. Promiň, ale na jeden den je toho na mě až moc,“ pokusila jsem se omluvit. Naštěstí se Margarita dokázala vcítit do mých pocitů.

„Co kdybych ti o dracích řekla něco víc. Zajímala by tě naše víra?“ zeptala se a dělala, jako by posledních pár minut neproběhlo.

„Pokud si myslíš, že to dokážu pochopit,“ pousmála jsem se a nechala Margaritu, aby se mi pokusila nastínit dračí víru.

Tehdy jsem z toho dokázala pochopit jen to, že existovalo sedm dračích rodů odlišených barvou, přičemž každý rod symbolizoval pro lid

něco jiného. Ne že by Margarita řekla pouze to. Ale víc jsem v tu chvíli nebyla schopná pochytit. Možná za to mohl fakt, že jsem sama byla nevěřící, a tak pro mě jakákoliv víra byla neuchopitelná. Ačkoliv uznávám, že v tu dobu se mi líbila představa draků na místě bohů.

Teď už mi nedělá problém se ve víře orientovat. A i když bych to do sebe nikdy neřekla, sama jsem začala v určitých chvílích prosit draky o pomoc. Ne že by mi to bylo platné.

Kapitola 6 – Seznamování se s novým světem

Před dávnými lety na vzdáleném kontinentu existovala země zvaná Trelan. Lid zde žil šťastným životem a nic jim nescházelo. Pokud jim nestačila potrava, kterou si sami vypěstovali a ulovili, stačilo se jen vypravit na oceán a rybáři se poté vždy vrátili s bárkami plnými ryb. A byl to právě jeden z rybářů, který, ač nevědomky, přivodil zkázu svému lidu. Tak jako každý den vyrazil se svými syny vylovit sítě. Přihnila se však nečekaná bouře, která jejich loď odtáhla na širé moře, kde je ponechala na pospas svému osudu. Dlouhé dny trávili na lodi, smíření s krutým osudem, když tu nejmladší z nich spatřil na obloze zlaté záblesky. A tak rybář se svými syny měli tu čest poprvé na vlastní oči spatřit zlatého draka, jehož jméno nebude nikdy zapomenuto. Byl to Maeglyn, který se slitoval a pomohl jim nalézt cestu zpět k pevnině, kde zakotvili poblíž malé vesnice. Trvalo týdny, než se vzpamatovali natolik, aby mohli podél pobřeží pokračovat až domů.

A život šel dál. Rybářův syn však nezapomněl na zlatého draka a na setkání vyprávěl každému, kdo byl ochoten poslouchat, o stvoření, kterému vděčil za život. Jeho slova se šířila po Trelanské říši a netrvalo dlouho, než se tento příběh stal základem nové víry. Pozvolna přibývalo členů dračí víry. To se však nelíbilo kněžím, jejichž srdce byla oddána jedinému bohu. Stalo se tak nevyhnutelné. Vyznavači dvou vír, místo aby poklidně žili jeden vedle druhého, se začali napadat. Země byla rozdělena ve dvě. Z bratrů a sester se stávali nesmiřitelní nepřátelé a štěstí se začalo pomalu vytrácet z Trelanské říše.

A tehdy se země otřásala v základech. Řeky vysychaly a jejich koryty se valily proudy ohně. Kněží hlásali, že to bůh zakročil a potrestal bezvěrce, kteří se odvážili obrátit k němu zády. Zděšený lid utíkal všemi směry, jen aby si zachránil holý život. Dračí kněží však dokázali zachovat chladnou hlavu. Byli to právě oni, kdo navrhli svěřit svůj osud do křídel Maeglynových. Nastoupili do lodí a vypluli, netušíc, zda objeví novou zemi, či jejich osudem bude nalézt smrt ve vodách oceánu.

Víra všech byla podrobena kruté zkoušce. Pluli sami, netuše, kterým směrem se vydat. Lid pomalu přestával věřit v dobrotu draků, když

tu na obloze zahlédli to nejkrásnější stvoření. To Maeglyn přiletěl, aby je odměnil za jejich víru a společně dopluli do nového světa.

Ne, nebyla to přesně ta samá slova, kterými Bheirg zahájil mou výuku. Ale jsem si jistá, že to hlavní jsem dokázala zapsat bez větších chyb. Byla to právě legenda o Trelanu, díky které jsem pochopila, proč zdejší lid věří v draky. Ale stále jsem nevěřila, že by draci existovali. O tom jsem se měla přesvědčit jiným způsobem.

Bheirg měl zajímavý styl výuky. Vyprávěl mi vždy určitou část historie a pak po mně chtěl, abych se ke všemu vyjádřila. Ze začátku jsem se snažila volit svá slova, abych ho neurazila. A protože se mu takový přístup nelíbil, rychle mě donutil, abych si nebrala servítky a popravdě říkala, co si myslím. Jsem si jistá, že už druhý den toho litoval.

Samotnou legendu jsem brala jen jako příběh. Zajímavý, ale příběh. Existenci boha a draků jsem odmítala. Na Bheirgův argument, že přinesli zkázu zemi, jsem měla rychlou odpověď. Pro ně to možná byl boží zásah, já v tom však viděla jen živelnou katastrofu. Vyprávěla jsem mu o výbuchu sopek a jiných pohromách, na které jsem si dokázala vzpomenout. Jeho odpověď jsem mohla očekávat. Ať se odehrálo neštěstí zde nebo v mém světě, on v tom viděl trest boží a všichni přeživší byli šťastlivci, kterým pomohl zásah draků.

Bheirg můj postoj k víře bral stejně jako mé odmítání nálepky vyvolené. Prostě se jen usmál a prohlásil, že každý jednou víru najde a i mě čeká prozření. Z úcty k jeho věku jsem se udržela a nekomentovala to. Mít teď možnost si s ním promluvit, hned bych mu přiznala, že měl ve všem pravdu.

Vyprávění se přesunulo k prvním rokům na zdejším kontinentu, který lidé pojmenovali Novia. Když se Bheirg dostal k bojům s původním obyvatelstvem, o kterých mluvil jako o barbarech, nemohla jsem si nevzpomenout na podobné události z mého světa. Nemusel ani pokračovat. Rovnou jsem věděla, jak ten příběh skončí. Ačkoliv se mi Bheirg snažil vysvětlit, že barbaři neváhali pobít celou vesnici, nezměnil můj názor. To jeho lid tu byl cizí a místo vděku, že má kde žít, neváhal vyvraždit většinu původních obyvatel. V jediném se jejich svět lišil od mého. Zde přežil dostatek barbarů a měli stále Karaminské vrchoviny. Území, které jim prozatím nikdo nesebral.

Z vyprávění a debat nás kolem poledne vyrušila Creaganova matka Niame, která, tak jako každý den, přinesla Bheirgovi jídlo. Tentokrát donesla porce dvě a já netušila, jak bych se měla chovat. Připadala jsem si trapně, že jsem za celou dobu nepomyslela na to, co budu jíst a jak za jídlo